

השמות הם דם הדברים

אוזן לאוזן

כְּשֶׁאֲנִי כּוֹתֵב, אֲנִי כּוֹרֵה אֶזֶן,
לֹא חוֹשֶׁף שְׁנַיִם מְכוֹת תְּאוֹה.
כְּשֶׁהִכְתִּיבָה בִּי נִפְתַּחַת מֵאֶזֶן לְאֶזֶן
אֶז דּוֹבְרֶת (בִּי) הָאֶהְבָּה.

מה עוד

וּמָה עוֹד אֲנִי אוֹמֵר
לְאֶן שְׁאֲנִי לֹא הוֹלֵךְ שָׁם אֲנִי לֹא בָּא.
הִנֵּה שְׁלֹשֶׁת הַכּוֹבְעִים,
הִנֵּה סֶפֶל הַקֶּפֶה,
הִנֵּה כַף רֶגֶל, שְׁלִי.

אֲמִי חֲתָכָה לְעֶצְמָה אֶת הָאֶצְבָּע,
הִנֵּה הוּא דְמָה שֶׁל אֲמִי.
שָׁם, עַל הָאֶדָן, נִרְקִיסִים
וּמִתַּחַת לַחֲלוֹן – חֲרִצִּיּוֹת;
בְּטִלְוִיזָה הַכְּבוֹיָה מִשְׁתַּקֵּף סוֹרֵג,
עָלָיו מְעֻלָּפִים עֲנָפֵי הַבוֹגְנוּלִיָּה;
זֶה יָפֶה שְׁלִדְבָרִים יֵשׁ שָׁם
גַּם אִם לֹא יוֹדְעִים מָה הוּא;
לְמִשָּׁל סֶפֶל
לְמִשָּׁל בּוֹגְנוּלִיָּה.
מָה שְׁאֵתָה אוֹמֵר –
בִּיאַת חֲתָךְ;
הַשְּׁמוֹת הֵם דָּם הַדְּבָרִים.

אידיאות מות

שם, במקום צוֹאָה, יֵצֵא דָם.
אתָה שְׁאַלְתָּ: "זֶה דָם?"
וְאַתָּה הִנֵּהנָת וְאַמַּרְתָּ: "כֵּן",
וְאַנִּי כָל הַלֵּילָה שִׁכַּבְתִּי עַל הָרִצְפָּה
וְאַתָּה נֶאֱנַחְתָּ וְאַנִּי כָל הַלֵּילָה
שְׁאַלְתִּי "מָה?" "מָה?"
וְאַתָּה נֶאֱנַחְתָּ מְרַב כָּאֵב שֶׁבָּעַר לְךָ בְּעֵצְמוֹת.
אוּ מָהוּ הִיָּה הַכָּאֵב הַזֶּה, אֵיזָה דְמוּי
יְכוֹל הִיָּה לְהִיּוֹת לוֹ? אֲנִי רַק רְצִיתִי לִישֹׁן וְשְׁאַלְתִּי: "מָה?"
"מָה?" כִּי לֹא הִיָּתָה לִי הַמָּלָה
וּכְשֶׁקִּרְאַתְךָ לִי בְּבִקּוּר לְשִׁיחָה, בְּכִיתָ
וְאַמַּרְתָּ לִּי: "כָּל הַלֵּילָה שְׁאַלְתָּ אוֹתִי 'מָה?' מָה?"
וְאַנִּי רַק רְצִיתִי לָמוּת וְלֹא יָדַעְתִּי מָה, וּשְׁנִינוּ בְּכִינוּ יַחַד
וְאַמַּרְתָּ שְׁאַתָּה לֹא כוּעַס וּקְצַת אַחֵר כִּךְ (כְּמָה זְמַן
זֶה הִיָּה?) יָדָךְ בְּיָדִי, נְשִׁמָּה נְשִׁימָה אַחֲרוֹנָה,
כִּכָּה זֶה הִיָּה עִם מוֹתְךָ.

הַשָּׁמַיִם בְּאֵלּוּף שָׂדֶה לֹא נִפְלוּ
וְהָאִוִּיר הַלּוֹהֵט נִסְפָּג בְּאִיזוֹ הַבְּטָחָה לְהִתְחַלָּה חֲדָשָׁה
מִעֲמֵד הִיתָמוּת פָּרֵשׁ אֵת עֲצָמוֹ בְּפָנָי, בְּפָנֶינִי, כְּמוֹ מָסַךְ שֶׁהוֹרֵם
וְעִכְשׁוֹ אֶפְשָׁר הִיָּה לְצַעֵד פְּנִימָה וּלְהִתְחִיל עִם תַּאֲטֻרוֹן הַצֶּעֶר, הָאֲבֵל,
נְשִׁיכַת שָׁפָה.

אתָה הָרִי כְּתַבְתָּ אֵת כָּל זֶה בְּדִיוֹק שֶׁל אֲזִמְל, וְלֹא נוֹתֵר לָנוּ אֵלָּא
לְגִלָּם אֵת עֲצָמֵנוּ נִלְעָגִים, שְׁחוּקִים, כְּמוֹ הַדְּמִיּוֹת בִּמְחֻזּוֹת שֶׁלְךָ
סָרִים לְמָרוּתְךָ.

אַחֲר־כֵּךְ בָּאוּ יָמִים אַחֲרִים. כָּל מָה שֶׁצָּרִיךְ הִיָּה לְהִתְפָּרֵק,
הִתְפָּרֵק, וְכָל הוֹרָאוֹת הַבְּמָה מְלֹאוּ עַד אַחַת.

הַמְשַׁכָּת לְמִשְׁךְ בַּחוּטִים מִהַקְבֵּר,
הָאֵם זֹו אַחֲרִית הַיָּמִים שְׁכָה
יַחֲלָתָ לָהּ?

אל תוך הפישוק

לְהַשְׁתַּעַל לְמַשָּׁל. הַיִּשָּׁר אֶל תּוֹךְ הַפִּשּׁוּק.
עֲרוּה מְרַעֲבֶת,
לוֹטְשֶׁת, נִגְרֶת,
אֶגְרוֹף אֶל תּוֹךְ הַתַּחַת
מַחְלִיק בְּמַעֲלָה הַחוּר.
מִהוּ הַנֶּגֶר מֵהַתַּחַת,
הָאֵם זוֹהִי זְהוּת?

סְמִיךְ, סְמִכּוּתִי,
הַתַּחַת לֹא מִשְׁקֵר.
זֶהוּ יֵשׁ שֶׁהוּא אֵין.
נִקְיָק סֶדֶק מַעַל חֲרִיץ.

אֵלֶּה דְּבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שְׁעוֹר –
הַבִּיצִים שֶׁלָּךְ תְּלוּיּוֹת מִתַּחַת לְזֶין.
אֶחָת מוֹשֶׁכֶת מִטָּה, נוֹזֶלֶת לְכוּן הָאֲדָמָה.
שְׁנֵיהָ מְכַנְסֶת בַּעֲצָמָה, כְּמוֹ מוֹנְדָּה.
שְׁתֵּי אַחֲיוֹת תְּאוֹמוֹת, מַעֲשָׂנוֹת
זֶין אֶחָד מִפִּיק מְרַגְלִיּוֹת.
הַרְגָּלִים פְּשׁוּקוֹת לְרַחֵב,
פּוֹצְחוֹת בְּשִׁיר.
זוֹ שִׁירַת הַרְגָּלִים וְהַפֶּרֶשׁ הַקָּטָן
שֶׁאֵבֵד אֶת סוּסוֹ אֲבָל כּוֹפֵר בְּסֵרוּסוֹ.
הוּא רוֹצֶה, הוּא חוֹמֵד, עוֹד עוֹמֵד בֵּין רַגְלָיו –
דִּבֵּר!

בְּשֵׁם אוֹמְרוּ!
אֵין בָּא הַדְּבָר אֵלֵי דְבוּר, זֶהוּ קוֹל עוֹלָה
בֵּין הַחוֹחִים אוֹ מֵה שְׁזָה לֹא יִהְיֶה.
אִיפֹה שֶׁהָעֵט נִכְנָס אֶל הַפֶּה, מִקִּיז מִמְּנוֹ
דִּיּו, כְּמוֹ אֶהְרֵן לְמִשָּׁה, לְגַמְגֵּם אֶת עֲצָמוֹ
מֵהַסֵּלַע בְּמִטָּה, לְרוּיָה,
לְהַכּוֹת שְׂרֵשׁ, לְקַיֵּם הַבְּטָחָה; בְּפִשְׁטוֹת –

להיות!
כן, להיות אשר תהיה.
שם אתה בא ושם אתה הולך אל הארץ הטובה אשר
וגו'.